

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 septembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 07 februarie 2018, declarat de condamnatul

***Geleri Zeyneddin XXX**, născut la
XX XXXXX XXXX în or. XXXX, XXXX, locuitor al mun.
XXXXX, bd. XXXXX XXX, ap. X, cetățean al Turciei,
fără antecedente penale.*

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare, 20.04.2016 – 26.09.2016,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>28.10.2016 – 28.11.2016,</i>
<i>instanța de recurs</i>	<i>03.02.2017 – 28.03.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>05.05.2017 – 05.09.2017,</i>
<i>instanța de recurs</i>	
<i>ordinar:</i>	<i>10.11.2017 – 07.02.2018,</i>
<i>în anulare:</i>	<i>11.05.2018 – 14.06.2018.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 26 septembrie 2016, Geleri Zeyneddin XXXX a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

2. Instanța de fond a constatat că Geleri Zeyneddin XXXX se învinuiește că la începutul lunii septembrie 2015, aflându-se în mun. Chișinău, urmărind scopul îndemnării și înlesnirii practicării prostituției de către alte persoane, știind cu certitudine că are o persoană care a solicitat să-i fie acordate servicii sexuale contra plată, a contactat-o telefonic pe XXXX și i-a fixat o întâlnire pentru aceeași zi în restaurantul hotelului „Week-end Boutique Hotel”, str. Arborilor 7, mun. Chișinău.

În continuare, Geleri Zeyneddin XXXX, cunoscând cu certitudine despre existența clientului care i-a solicitat o persoană de gen feminin pentru prestarea serviciilor sexuale contra plată, acționând cu scopul realizării intențiilor sale infracționale, în cadrul întâlnirii avute cu XXX în restaurantul hotelului „Week-end Boutique Hotel”, i-a propus să practice prostituția, prin convingeri că va fi bine plătită, trezindu-i astfel interesul acesteia pentru practicarea prostituției, prin ce a îndemnat-o la practicarea acestei activități.

Tot atunci, Geleri Zeyneddin XXXX, obținând consimțământul lui XXX de a practica prostituția, i-a înlesnit practicarea acestei activități, găsindu-i client, precum și asigurând legătura între client și prostituată. Ca rezultat XXXX, după asigurarea legăturii de către Geleri Zeyneddin cu clientul căruia urma să-i acorde servicii sexuale contra plată, aflându-se în hotelul „Week-end Boutique Hotel”, a prestat servicii sexuale clientului contra sumei de 100 Euro.

De către organul de urmărire penală, acțiunile lui Geleri Zeyneddin XXXX au fost încadrate în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, ca proxenetismul, adică îndemnul la practicarea prostituției și înlesnirea practicării prostituției.

Instanța, în baza probelor administrate, a conchis că acțiunile incriminate inculpatului prin rechizitoriu nu au fost comise de acesta, iar vinovăția lui nu a fost confirmată prin probe concludente și pertinente.

Or, **în acțiunile inculpatului lipsesc semnele componentei de infracțiune** prevăzută la art. 220 alin. (1) Cod penal, acesta urmând a fi achitat **pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de el.**

Astfel, învinuirea înaintată inculpatului este incompletă și neclară, fiind una dubioasă, nefiind prezentate probe incontestabile care ar dovedi săvârșirea infracțiunii de către acesta, iar probele administrate nu demonstrează vinovăția inculpatului.

3. Procurorul în Secția combaterea traficului de ființe umane din cadrul Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Elena Cazacov, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, cu încetarea

procesului penal în conformitate cu Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Apelanta a invocat că a fost demonstrat că inculpatul a îndemnat și i-a înlesnit lui XXX practicarea prostituției, însă instanța de fond nu a analizat în cumul probele administrate de acuzare, dându-le o apreciere care nu corespunde stării de fapt stabilite, fondându-și concluzia doar pe declarațiile inculpatului și ale martorului XXXX date în instanța de fond, fiind omise depozițiile ultimei făcute în cadrul urmăririi penale.

Astfel, instanța de fond nu a apreciat în deplină măsură declarațiile martorului XXXX de la urmărirea penală în coroborare cu procesul-verbal de prezentare spre recunoaștere a persoanei, în care martorul a recunoscut inculpatul ca fiind persoana care a solicitat-o pentru acordarea serviciilor sexuale unui prieten, probă care nu a fost declarată nulă și urma a fi pusă la baza sentinței de condamnare.

Prin urmare, probele administrate sunt suficiente pentru a demonstra vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 220 alin. (1) Cod penal.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2016, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor administrate, adoptând o hotărâre conformă cerințelor legale.

5. Procurorul în Procuratura de nivelul Curții de circumscripție Chișinău, Valentina Bradu, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenta a indicat că instanțele de fond și de apel au încălcat cerințele art. 394 alin. (3) pct. 2) Cod de procedură penală, conform căror instanța de judecată la pronunțarea sentinței de achitare are obligația de a indica motivele pentru care a respins probele aduse în sprijinul acuzării.

Totodată, instanța de apel nu a respectat prevederile art. 101, 414 Cod de procedură penală or, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului și neîntemeiat a menținut o sentință ilegală.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 28 martie 2017, recursul a fost admis, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a statuat că instanța de apel nu a examinat cauza sub toate aspectele și nu a dat răspuns la toate motivele invocate în apelul declarat, soluționând doar o parte din ele.

Or, probele administrate nu au fost verificate în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, la baza deciziei fiind reținută soluția și probele apărării, ultimele nefiind supuse unei analize minuțioase în coroborare cu celelalte probe prezentate.

Astfel, instanța de apel a pus la baza deciziei de achitare și declarațiile martorului XXX date în instanța de fond, unde indică că declarațiile incorecte făcute

la etapa urmăririi penale s-au datorat stresului, fiind trezită de dimineață, fiind omis faptul că în cadrul urmăririi penale a fost audiată în zile diferite și anume la data 17.02.2016, conform procesului-verbal de audiere și la data de 25.02.2016, conform procesului-verbal de prezentare spre recunoaștere a persoanei, în care martorul a recunoscut inculpatul.

Instanța de apel a apreciat critic procesul-verbal de prezentare spre recunoaștere a persoanei din 25.02.2016.

Deci, instanța de apel a acționat contrar prevederilor art. 105, 109, 116 și 260 Cod de procedură penală or, după efectuarea acțiunilor de prezentare spre recunoaștere a persoanei și audiere a martorului XXXX în cadrul urmăririi penale, aceasta nu a înaintat careva obiecții sau demersuri în privința acestor acțiuni, ele nefiind declarate nule. Mai mult, pe 25.02.2016, la efectuarea prezentării spre recunoaștere a inculpatului după fotografie, el nu era în țară, potrivit informației de la Poliția de Frontieră a RM, acesta nefiind în țară în perioada 21.02.2016 - 27.02.2016.

În același timp, raportând prevederile menționate la modalitatea audierii martorului de către persoana ce a efectuat urmărirea penală și a întocmit procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie, a fost stabilit că martorului i-au fost explicate drepturile și obligațiile, fiind avertizată pentru darea declarațiilor false, după audiere declarațiile au fost citite și contrasemnate de ea, nefiind depistate careva încălcări, iar instanțele de fond și de apel nu au dat apreciere acestor circumstanțe.

De asemenea, instanța de apel a omis și procesul-verbal de examinare a documentelor, prin care a fost cercetată copia procesului-verbal de examinare a obiectului din 09.12.2015, în care este descrisă examinarea descifrărilor convorbirilor telefonice efectuate de pe numărul de telefon XXXXX ce aparține lui XXX, prin care s-a stabilit legătura telefonică între aceasta și telefonul mobil cu nr. XXXXX, constatând că *careva probe ce confirmă că numărul de telefon XXXXX i-a aparținut inculpatului, de către procuror nu au fost prezentate.*

Însă, instanța de apel a ignorat faptul că martorul XXX a declarat în cadrul urmăririi penale că Zeyn o telefona de pe numărul XXXXX, care era înregistrat în agenda sa telefonică sub numele „Pups Mobil” și, contrar prevederile art. 100 și 101 Cod de procedură penală, nu a evaluat aceste declarații în coroborare cu celelalte probe.

Or, instanța de apel prematur a concluzionat referitor la menținerea hotărârii de achitare a inculpatului pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de el, fiind admisă o eroare de fapt prin discordanța între cele reținute de instanțele de fond și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții, decât cea pe care probele o susțin, instanța de apel urmând să verifice versiunea privind săvârșirea infracțiunii de proxenetism de către inculpat și să aprecieze obiectiv toate probele.

Astfel, instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, prin ce se atestă discrepanța între cele reținute de instanțele de fond și conținutul

real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și nemotivate, găsindu-și confirmare temeiul invocat de recurent, prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a admis o eroare gravă de fapt, care i-a afectat soluția.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 septembrie 2017, apelul a fost admis, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Geleri Zeyneddin XXX a fost condamnat în baza art. 220 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 900 unități convenționale, ce constituie 18.000 lei.

Instanța de apel a invocat prevederile art. 436 Cod de procedură penală, potrivit căror procedura de rejudecare a cauzei după casarea hotărârii în recurs se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea ei. Pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului.

Deci, instanța de apel a constatat că la începutul lunii septembrie 2015, inculpatul Geleri Zeyneddin XXXX, aflându-se în mun. Chișinău, urmărind scopul îndemnării și înlesnirii practicării prostituției de către alte persoane, știind cu certitudine că are o persoană care a solicitat să-i fie acordate servicii sexuale contra plată, a contactat-o telefonic pe XXX și i-a fixat o întâlnire pentru aceeași zi în restaurantul hotelului „Week-end Boutique Hotel”, str. Arborilor 7, mun. Chișinău. Geleri Zeyneddin XXXX, cunoscând cu certitudine despre existența clientului care i-a solicitat o persoană de gen feminin pentru prestarea serviciilor sexuale contra plată, acționând cu scopul realizării intențiilor sale infracționale, în cadrul întâlnirii avute cu XXX în restaurantul hotelului „Week-end Boutique Hotel”, i-a propus să practice prostituția, prin convingeri că va fi bine plătită, trezindu-i în așa fel interesul ultimei pentru practicarea prostituției, prin ce a îndemnat-o la practicarea acestei activități. Tot atunci, Geleri Zeyneddin XXX, obținând consimțământul lui XXX de a practica prostituția, i-a înlesnit practicarea acestei activități, găsindu-i client, precum și asigurând legătura dintre client și prostituată. Ca rezultat, XXX, după asigurarea legăturii de către Geleri Zeyneddin XXXX cu clientul cărui urma să-i acorde servicii sexuale contra plată, aflându-se în hotelul „Week-end Boutique Hotel”, a prestat servicii sexuale clientului, contra sumei de 100 euro.

Or, instanța de fond, adoptând sentința de achitare a inculpatului, eronat a apreciat probele administrate în cadrul ședinței de judecată, iar argumentele acuzării urmează a fi admise, ca fiind întemeiate.

Astfel, inculpatul pe parcursul examinării cauzei a pledat nevinovat și a declarat că în septembrie 2015 nu s-a aflat la „Week-end Boutique Hotel” și nu i-a propus lui XXX să întrețină relații sexuale cu alte persoane.

Totodată, vina acestuia se confirmă prin probele cercetate în instanța de apel.

Declarațiile martorului XXX, date în ședințele de judecată ale instanțelor de fond și de apel, potrivit căror nu cunoaște inculpatul și nu știe absolut nimic despre acesta, sunt irelevante, urmând a fi reținute declarațiile martorului date la urmărire

penală, citite în conformitate cu prevederile art. 371 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, pe motivul existenței contradicțiilor, acestea fiind în coroborare cu alte probe cercetate în apel, conform art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală.

Mai mult, martorul XXX, fiind audiată în instanța de apel la 27.06.2017, a declarat că susține declarațiile din 17.02.2016, potrivit căror în luna iulie 2015, aflându-se în restaurantul din incinta hotelului „Boutique”, a făcut cunoștință cu Zein și au făcut schimb de telefoane. Ulterior, la propunerea lui Zein de a se cunoaște mai bine, ea i-a comunicat că pentru a avea careva relații el urmează să-i achite bani sau să-i facă cadouri. Atât ea, cât și prietena ei Cristina, i-au acordat lui Zein servicii sexuale contra sumei de 50 dolari SUA, de două ori, când au fost invitate la el acasă, pe adresa bd. XXXX XXX, apartamentul fiind la al doilea etaj. Aproximativ la 08.09.2015, a fost telefonată de Zein, care a invitat-o la restaurantul din incinta hotelului „Boutique”, unde se afla cu un prieten de al lui. Ea s-a așezat la masă și Zein i-a propus să întrețină relații sexuale cu prietenul său contra sumei de 100 de euro. Ea a fost de acord și a mers cu prietenul lui Zein, care nu cunoștea limba română, într-o cameră a hotelului, unde i-a acordat servicii sexuale și a primit de la ultimul 100 de euro. Zein o telefona de la numărul de telefon mobil XXXXX, iar numărul lui era înregistrat în agenda ei telefonică sub numele de „Pups mobil”.

Declarațiile martorului XXX, date în cadrul urmăririi penale, se confirmă și prin procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din care rezultă că ea a recunoscut persoana de pe foto nr. 2, ca fiind Zein, care s-a dovedit a fi cetățeanul Turciei, Geleri Zeyneddin XXX, care i-a și propus să acorde servicii sexuale contra sumei de 100 de euro unui prieten, în hotelul „Boutique”.

Aceste declarații se confirmă prin conținutul procesului-verbal de examinare a obiectului din 16.03.2016, prin care au fost cercetate descifrările convorbirilor telefonice efectuate de la postul de telefon cu nr. XXXXX ce aparține lui XXXX. La examinarea descifrărilor convorbirilor telefonice s-a stabilit legătura telefonică între XXXX și telefonul mobil cu nr. XXXXX care, potrivit declarațiilor martorului XXXX, aparține lui Geleri Zeyneddin.

Prin același proces-verbal a fost examinată și copia procesului-verbal de examinare a obiectului din 20.10.2015, prin care a fost cercetat telefonul mobil al lui XXXX, în care în opțiunea de contacte a fost depistat și nr. XXXXX, cu numele de „Pups mobil” care, potrivit declarațiilor martorului, aparține lui Geleri Zeyneddin. De asemenea, a fost examinată și copia procesului-verbal de audiere a bănuitului XXXX, în care a depus declarații similare cu cele date anterior.

Conform procesului-verbal de audiere a martorului XXXX din 17.02.2016, ultima personal a scris *„suplimentar la cele declarate pot menționa că numărul de telefon a lui Zein era înregistrat și în agenda mea sub numele „Pups mobil”*.

Astfel, declarațiile martorului XXXX date la urmărirea penală, confirmate ulterior în procesul recunoașterii persoanei după fotografie, sunt veridice, coroborează cu alte probe și confirmă cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Or, inculpatul a confirmat că domiciliază pe adresa mun. XXXX, bd. XXXX XXX, ap. X, că apartamentul nu a fost dat în chirie altor persoane, iar potrivit extrasului din Registrul bunurilor imobile, el este și proprietarul acestei încăperi locative.

Conform procesului-verbal de examinare a documentelor - lista persoanelor care au fost cazate la data de 08-09.09.2015 la hotelul „Weekend Boutique Hotel”, s-a stabilit că la 08-09.09.2016 în hotel au fost cazate 18 persoane, dintre care trei persoane din Turcia, și anume: XXXXX, XXXXX și XXXXX.

Sunt neîntemeiate afirmațiile martorului XXXX că declarațiile incorecte făcute la etapa urmăririi penale s-au datorat stresului, fiind trezită de dimineată, deoarece fiind audiată în cadrul urmăririi penale în zile diferite, și anume la data 17.02.2016, ora 16.00, conform procesului-verbal de audiere, și la data de 25.02.2016, conform procesului-verbal de prezentare spre recunoaștere a persoanei, l-a recunoscut pe Geleri Zeyneddin și personal a scris în procesul-verbal suplimentar la cele indicate că numărul de telefon a lui Zein era înregistrat în agenda sa sub numele „Pups mobil”, circumstanță ce se confirmă și prin procesul-verbal de examinare a telefonului mobil al martorului.

Totodată, a fost stabilit că pe 25.02.2016, la efectuarea prezentării spre recunoaștere a lui Geleri Zeyneddin după fotografie, acesta nu era în țară. Conform informației de la Poliția de Frontieră a RM, el a ieșit din țară la 21.02.2016 și a intrat la 27.02.2016 prin punctul de trecere Chișinău - Aeroport. Raportând prevederile art. 105, 109, 116 și 260 Cod de procedură penală la modalitatea de audiere a martorului de către persoana ce a efectuat urmărirea penală și a întocmit procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie, se atestă că martorului i-au fost explicate drepturile și obligațiile sale, fiind avertizată pentru darea de declarații cu bună știință false, după audiere declarațiile fiind citite și contrasemnate de ea, nefiind depistate careva încălcări, iar instanța de fond nu a dat apreciere acestor circumstanțe.

Astfel, în acțiunile inculpatului sunt prezente atât elementele care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât și cele care caracterizează latura subiectivă a acestei infracțiuni, prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei și apreciate conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv, fiind dovedită, inclusiv vinovăția acestuia.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, ca proxenetismul, adică îndemnul și înlesnirea practicării prostituției.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 78 alin. (1) Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, este căsătorit și întreține un copil minor, lucrează în calitate de director la SRL „Mega Grup”, nu are antecedente penale, că circumstanțe agravante și atenuante lipsesc, concluzionând că este rezonabil a-i stabili o pedeapsă sub formă de amendă.

8. Inculpatul a declarat recursuri ordinare, solicitând casarea acestei decizii și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a indicat că raportul ofițerului organului de urmărire penală nu are calitate de probă, deoarece nu cade sub incidența art. 93 alin. (2) Cod de procedură penală.

Instanța de apel neîntemeiat a respins declarațiile martorului XXX făcute în instanța de fond și și-a motivat soluția pe declarațiile acesteia date în cadrul urmăririi penale.

Totodată, instanța de apel eronat a constatat că numărul de telefon XXXXX înregistrat în telefonului martorului, i-ar aparține, nefiind prezentate careva probe în acest sens.

La fel, în lipsa unor temeieri, a fost apreciat drept mijloc de probă procesul-verbal de recunoaștere a lui Geleri Zeyneddin XXXX după fotografie, prin care s-a stabilit că el este persoana care a îndemnat-o pe XXXX să acorde servicii sexuale contra plată, fiind omis că după petrecerea procedurii de recunoaștere, martorul nu și-a susținut poziția.

Instanța de apel a făcut concluzii eronate și referitor la procesul-verbal de examinare a documentelor, conform cărui din lista persoanelor cazate la 08-09.09.2016 la „Week-end Boutique Hotel”, trei erau de origine turcă.

Prin urmare, instanța de apel a pronunțat o hotărâre de condamnare contrar prevederilor art. 415 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, care statuează că instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare fără audierea martorilor acuzării. Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie în acuzare, susceptibilă să întemeieze, într-un mod substanțial, condamnarea inculpatului.

Or, în calitate de martor, a fost audiată doar XXXX, iar din declarațiile ei nu rezultă o mărturie care să întemeieze condamnarea. Instanța de apel a manifestat neglijență față de prevederile art. 6 CEDO, fiind atestată o situație similară cazului Lazu vs Moldova în care instanța de apel a schimbat soluția de achitare în condamnare fără audierea martorilor principali ai acuzării.

Deci, instanța de apel a ignorat prevederile legale, apreciind eronat probele administrate, invocând în calitate de probe, date care nu pot fi considerate ca mijloc de probă, omițând să se expună asupra problemelor de drept susținute de apărare.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 07 februarie 2018, recursurile au fost respinse ca inadmisibile.

Instanța de recurs a reținut că recurentul, potrivit motivelor invocate în recursuri, critică probele puse de instanța de apel la baza condamnării lui. Însă, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede lista exhaustivă a temeiurilor pentru recurs, iar chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel, neconstituind un temei separat pentru recurs.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Astfel, critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, instanța de recurs fiind abilitată să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei care nu se înlăptuiește de către instanța de recurs.

Instanța de recurs verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor judecătorești atacate, exclusiv prin prisma prezenței sau absenței temeiurilor pentru recurs, prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, argumentele recurentului în această parte urmând a fi respinse, fiind *de jure* inadmisibile.

În același timp, temeiul invocat în recurs, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, că nu au fost întrunite elementele infracțiunii, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursurilor declarate, fiind invocat nemijlocit întru susținerea criticii privind aprecierea probelor, care este inadmisibilă la această etapă a procesului penal.

Mai mult, recurentul nu a specificat care element al infracțiunii îl consideră absent în acțiunile sale, ceea ce denotă formalitatea invocării acestui temei pentru recurs.

Or, argumentele invocate de recurent au fost pe deplin abordate la etapa judecării apelului, asupra lor fiind expuse concluzii relevante în decizia atacată, care nu necesită o reiterare din motivul temeiniciei și plenitudinii lor.

Totodată, instanța de apel, la adoptarea soluției de condamnare, nu s-a bazat pe raportul ofițerului de urmărire penală Chiosa V. și nu l-a reținut în calitate de probă.

Sunt neîntemeiate și argumentele recurentului că instanța de apel nu s-a conformat regulilor de judecare a apelului după o sentință de achitare, fiind stabilit că instanța de apel a dispus audierea martorului XXXX și nu a pus la baza condamnării inculpatului declarațiile acestui martor, date în urma audierii, explicându-și poziția în acest sens.

Argumentele recurentului că instanța de apel a dispus audierea unui singur martor al acușării sunt nefondate or, instanța de apel nici nu putea să audieze și alți martori, potrivit materialelor cauzei, XXX fiind singurul martor al acușării în cauză.

Deci, instanța de apel s-a conformat cu strictețe prevederilor art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, iar temeiurile pentru recurs invocate nu și-au găsit confirmare, inclusiv din considerentul că celelalte argumente sunt inadmisibile, iar alte erori care ar impune soluția casării deciziei instanței de apel nu s-au depistat, recursurilor ordinare declarate fiind inadmisibile, deoarece sunt vădit neîntemeiate

10. În virtutea prevederilor art. 466 Cod de procedură penală, hotărârile judecătorești au devenit irevocabile.

11. La 06 aprilie 2018, condamnatul a declarat recurs în anulare, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie achitat.

Recurentul a indicat că viciul fundamental, prin prisma art. 6 pct. 44) Cod de procedură penală, se justifică prin faptul că i-au fost încălcate esențial drepturile și libertățile garantate de CEDO, de Constituția Republicii Moldova și de Codul de procedură penală, adică dreptul la un proces echitabil.

Viciul fundamental se exprimă prin faptul că decizia instanței de recurs este ilegală și nemotivată sub aspectul verificării legalității deciziei instanței de apel atacate, pe baza materialului din dosarul cauzei, cu pronunțarea asupra tuturor motivelor invocate în recurs, astfel, fiind admisă o eroare judiciară gravă.

Decizia instanței de apel este ilegală, neîntemeiată și nemotivată, deoarece nu cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului.

Eroarea gravă se exprimă prin modul de percepție și analiză a materialului probator al cauzei, în motivarea deciziei, instanța de apel afirmând contrariul, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității probelor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării probelor administrate.

Or, se atestă o vădită neconcordanță între modul cercetării și prezentării probelor în raport cu procedura de rejudecare a cauzei, fiind evidențiată o discordanță totală între percepția instanțelor de judecată și conținutului real al probatorului cauzei, prin ignorarea unor aspecte de fapt și de drept evidente.

Starea de fapt reținută de instanțele de recurs și apel nu coroborează cu probele cauzei, este eronată în natura ei, prin stabilirea tendențioasă a faptelor reale, prin aprecierea neobiectivă a probelor, prin denaturarea conținutului acestora și, în consecință, prin încadrarea juridică greșită.

Instanța de apel, încadrând acțiunile inculpatului în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, eronat a apreciat probele administrate în favoarea acuzării, indicând că vinovăția inculpatului se dovedește prin declarațiile martorului acuzării XXXX depuse la urmărirea penală.

Totodată, instanțele de apel și recurs nu au dat nici o apreciere faptului că martorul XXXX, fiind audiată în instanțele de judecată, nu a confirmat declarațiile depuse inițial la organul urmărire penală.

Astfel, declarațiile inițiale ale lui XXX sunt afectate de neclarități și erori or, prima instanță și instanța de apel inițial au achitat inculpatul pe motiv că nu locuiește pe adresa indicată în declarațiile inițiale ale martorului XXXX, că acesta nu deține numărul de telefonul mobil XXXXX, la care a făcut referire inițial martorul, că din declarațiile martorului și înscrisurile prezentate de apărare, inculpatul nu a fost la data de 08.09.2015-09.09.2015 în hotelul pe care l-a indicat martorul.

Deci, factorul decisiv care a determinat punerea sub învinuire a inculpatului, precum și soluția instanței de apel și recurs, se bazează pe recunoașterea inculpatului după fotografie.

Însă, instanțele au omis argumentele martorului XXXX, care a motivat eroarea admisă în timpul recunoașterii și nu au dat o apreciere obiectivă probelor care dezvinovățesc inculpatul. În instanța de apel, apărarea a propus să fie găsită și audiată prietena martorului XXX, pe nume Cristina, pentru a confirma sau infirma dacă cunoaște inculpatul și persoanele de origine turcă care se aflau în hotel, pentru a stabili dacă îl cunosc pe inculpat și dacă se dovedesc circumstanțele din 08.09.2015-09.09.2015 din hotelul „Week-end Boutique Hotel”.

Or, instanțele de apel și de recurs au comis erori evidente la aplicarea dreptului material, nefiind dată nicio apreciere probelor apărării, și anume declarațiilor martorului XXXX și Gonța A., înscrisului eliberat de administrația hotelului că la 08.09.2015-09.09.2015 inculpatul nu a fost la hotel. Nici acuzarea nu a administrat suficiente probe în susținerea învinuirii, și anume nu a fost audiată prietena martorului XXXX, Cristina, împreună cu care au fost în apartamentul din bd. XXXX XXX, et. 2, unde au acordat servicii contra plată, nu au fost audiate persoanele de origine turcă, cazate în hotel la 08.09.2015-09.09.2015, cu una dintre care martorul XXXX ar fi întreținut relații sexuale contra plată.

Prin urmare, condamnarea inculpatului constituie un viciu fundamental comis în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată, întrucât a fost încălcat dreptul la un proces echitabil.

12. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și a motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată. Conform art. 6 pct. 44), 22 alin. (3) Cod de procedură penală, art. 4 din Protocolul nr. 7 CEDO, viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată, se consideră încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale. Hotărârea judecătorească definitivă, împiedică redeschiderea, reluarea examinării procesului penal în privința aceleiași persoane pentru aceeași faptă, cu excepția cazului în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea pronunțată.

Sub acest aspect se reține că recurentul a invocat încălcarea dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 6 CEDO, recursul în anulare fiind întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de apel și de recurs ordinar au apreciat probele administrate (*pct. 11. din decizie*).

Însă, descriptivul hotărârilor instanțelor de apel și de recurs, inclusiv împrejurările reproduse la pct. 7. și 9. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că acestea au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind vinovăția formulată condamnatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin aprecierea tuturor probelor acuzării și apărării din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, în corespundere cu prescripțiile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, instanțele de recurs ordinar pronunțându-se în mod detaliat, argumentat și fără divergențe asupra tuturor motivelor invocate de apărare în recurs, instanța de apel realizând indicațiile invocate în decizia instanței de recurs din 28.03.2017 (*pct. 6. din decizie*), în limitele prescrise în art. 436 Cod de procedură penală, conform căror pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii, soluția adoptată fiind conformă acestor relevanțe (*pct. 6., 7., 9. din decizie*).

În același timp, potrivit art. 6 pct. 11¹), 27 alin. (1), 414 alin. (1), (2), 434 Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei.

Deci, activitatea instanțelor judecătorești privind aprecierea sau reaprecierea probelor conținute în dosarul penal și a circumstanțelor cauzei, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, și invocarea în cadrul unui recurs în anulare doar a aprecierii probelor în alt sens decât cel pe care îl propune condamnatul este una lipsită de orice suport juridic, și nu constituie în sine un viciu fundamental de natură să afecteze o hotărâre irevocabilă.

Mai mult, motivele invocate în recursul în anulare au constituit obiect de examinare în instanțele de apel și de recurs, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 7., 9. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Rezultă că, în raport cu motivele enunțate, instanțele de apel și de recurs, adoptând deciziile contestate (*pct. 7., 9. din decizie*) nu au comis erori de drept de natura unui viciu fundamental, iar recursul nominalizat este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 456, 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța decide inadmisibilitatea recursului în anulare, dacă se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, dat fiind că recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi

declarat inadmisibil.

13. În conformitate cu art. 456 alin. (1), (2), 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE

inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de condamnatul Geleri Zeyneddin XXXX împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 septembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 07 februarie 2018, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 12 iulie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun